

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji i równego traktowania w wyborze produktów strony skarżącej do celów zastosowania ceł dodatkowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem ze względu na to, że cła dodatkowe stawiają stronę skarżącą w nierównej sytuacji na rynku Unii bez dostatecznego uzasadnienia co do tego, że dyskryminacja ta była obiektywnie uzasadniona.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do prawa i okoliczności faktycznych ze względu na brak odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia i zaskarżonych środków w zakresie wyboru produktów strony skarżącej do celów zastosowania ceł dodatkowych ze względu na to, że Komisja Europejska nie przedstawiła wystarczającego i odpowiedniego uzasadnienia w odniesieniu do zastosowania środków względem produktów strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do prawa poprzez naruszenie zobowiązań Unii wynikających z porozumień ustanawiających Światową Organizację Handlu (WTO) ze względu na to, że Komisja Europejska, zgodnie z porozumieniem WTO w sprawie środków ochronnych oraz art. 22 ust. 3 uzgodnienia WTO w sprawie rozstrzygania sporów, była zobowiązana do zawieszenia koncesji lub innych zobowiązań w stosunku do tego samego sektora jak sektor, w którym doszło do zniweczenia lub naruszenia korzyści na podstawie odpowiednich środków ochronnych Stanów Zjednoczonych ze szkodą dla gospodarczych i handlowych interesów strony skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji w wyborze produktów strony skarżącej do celów zastosowania ceł dodatkowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem ze względu na to, że poprzedzający przyjęcie środków proces konsultacji odznaczał się brakiem przejrzystości, strona skarżąca nie została o nim skutecznie i należyście powiadomiona, pozbawiał on stronę skarżącą przysługującego jej prawa do bycia wysłuchanym oraz naruszał jej uzasadnione oczekiwania w zakresie nie podlegania takim środkom.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – DZ Hyp / SRB

(Sprawa T-405/20)

(2020/C 271/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Hyp AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24) wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczą składki skarżącej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)

Skarżąca podnosi, że pozwana powinna była uzasadnić decyzję w języku niemieckim w obowiązującej formie. Ponadto pozwana w wielu aspektach naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ decyzja wraz z załącznikami nawet w wersji angielskiej uznanej za autentyczną nie wskazuje, w jaki sposób i na jakiej podstawie pozwana obliczyła składkę skarżącej.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym na podstawie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty z powodu braku wysłuchania skarżącej
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1⁽²⁾.
4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej na podstawie art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ sądowa kontrola decyzji praktycznie nie jest możliwa.
5. Zarzut piąty: naruszenie prawa wyższego rzędu przez art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63⁽³⁾

W ramach zarzutu piątego argumentuje się, że art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽⁴⁾ i art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ oraz wymóg obliczenia składki stosownie do ryzyka, ponieważ uregulowanie dopuszcza materialnie niedostosowane i nieproporcjonalne zróżnicowanie członków instytucjonalnego systemu ochrony oraz relatywizację wskaźnika IPS poprzez dwukrotne uwzględnienie wskaźnika ryzyka dla „działalności handlowej, ekspozycji pozabilansowych, instrumentów pochodnych, stopnia złożoności, możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej restrukturyzacji” na niekorzyść instytucji zobowiązanych do płacenia składek.

Ponadto uregulowanie narusza wymóg precyzyjności, wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych sprawy oraz w związku z innymi przepisami rozporządzenia delegowanego udaremnia skuteczną ochronę prawną.

6. Zarzut szósty: naruszenie prawa wyższego rzędu przez decyzję przy zastosowaniu mnożnika dla wskaźnika instytucjonalnego systemu ochrony (Institutional Protection Scheme – IPS)

Skarżąca podnosi, że pozwana wdrożyła wymogi art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z naruszeniem art. 103 ust. 7 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE, art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz art. 16, 20, 41 i 52 karty i nie zastosowała w pełni wskaźnika IPS do skarżącej. Zróżnicowanie instytucji na poziomie wskaźnika IPS jest sprzeczne z systemem i arbitralne ze względu na kompleksowy skutek ochronny instytucjonalnego systemu ochrony.

7. Zarzut siódmy: naruszenie prawa wyższego rzędu przez art. 6, 7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i załącznik I do tego rozporządzenia

W ramach zarzutu siódmego podnosi się, że art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 naruszają wymóg obliczenia składki stosownie do ryzyka, art. 16 i 20 karty, zasadę proporcjonalności oraz wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych, ponieważ przepisy te ustanawiają wskaźniki ryzyka oraz procedury i formuły ich łączenia, oparte na idealistycznym obrazie, które nie odpowiadają rzeczywistej sytuacji wszystkich instytucji zobowiązanych do uiszczania składek..

8. Zarzut ósmy: naruszenie art. 16 karty i zasady proporcjonalności, ponieważ pozwana obliczyła mnożniki korekty o ryzyko, które nie uwzględniają w pełni i należycie znacznie niższego prawdopodobieństwa likwidacji skarżącej
9. Zarzut dziewiąty: naruszenie art. 16, 20, 41 i 52 karty, ponieważ pozwana obliczyła mnożniki korekty o ryzyko zgodnie z wymogami rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, nie korzystając z przysługującego jej swobodnego uznania w zakresie dostosowania stosowania wskaźników ryzyka w przypadku skarżącej
10. Zarzut dziesiąty: naruszenie przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz wymogu obliczenia składki stosownie do ryzyka

11. Zarzut jedenasty: naruszenie przez art. 4-9 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 i załącznik I do tego rozporządzenia zasady skutecznej ochrony prawnej i zasady pewności prawa

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – Landesbank Baden-Württemberg / SRB

(Sprawa T-406/20)

(2020/C 271/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim ta decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżącą, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty wniesione w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – DVB Bank / SRB

(Sprawa T-407/20)

(2020/C 271/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DVB Bank SE (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)